

Coriolà, vèncer la por

El segon disc dels maresmencs es diu 'La tremolor' i és autobiogràfic i de sonoritat vuitantera

Liderat per Carles Chacón, **Coriolà** va sorgir del concurs Sona9 amb *El debut* (Warner, 2014). Dos anys després, el grup maresmenc presenta un segon disc de pop imaginatiu i cinematogràfic, *La tremolor* (Petits Miracles, 2016). Aquí pots escoltar "Els cinc secrets" i "La Nacional", que acompanyem del senzill "La tremolor", que li dóna títol.

Coriolà Foto: Juan Miguel Morales

Carles Chacón confessa que hi ha cançons autobiogràfiques com "La Nacional", just entrats els anys vuitanta, quan ell era un nen...

De petit a casa els meus avis amb els cosins creuàvem la carretera Nacional per anar al bosc i jugar al riu. Era molt divertit. Volia fer una cançó dedicada a la N-II perquè és un símbol, encara que nefast, de la comarca del Maresme. Em serveix per marcar una barrera que he anat superant.

El teu estil ha donat com a resultat un disc fosc, però farcit de lletres vitalistes. Per què?

Les freqüències sonores del disc, mitges i baixes, són més aviat fosques, és veritat. Però en canvi les lletres m'agrada que siguin vitalistes, perquè en elles hi deixo sortir la llum. És un joc de contrastos: crear la foscor per deixar-hi entreveure els brins d'esperança, que sempre hi són.

Quina diferència hi ha entre el nou productor, Carles Delgado, i l'anterior, Miqui Puig?

Volíem experimentar coses noves i vam pensar en Carles Delgado, amb qui ja ens coneixíem. Durant deu anys havia estat a Nova York treballant en premsa, publicitat i cinema (*The New York Times* , *The Guardian*), i havia produït moltes bandes de pop independent (Verona, Fallen to Tree). Va tornar la tardor del 2015, i des de llavors vam fer un parell de proves que ja ens van permetre posar-nos d'acord.

"La tremolor" arrenca com una cançó tendra de Mishima i de sobte s'embala com si fos la banda sonora d'una pel·lícula d'acció.

És un sacseig de ràbia, però també de por per encarar segons quines situacions. Té diversos significats, per això la vam triar de títol. També fa referència a aquella tremolor emocionant que notes davant una cosa desconeguda, la sensació de repte quan les cames et fan figa.

A "Els cinc secrets" cantes ?brindis per prendre Manhattan, prendre Berlín'... És el vostre homenatge a Leonard Cohen?

Va ser previ a la seva mort, i de fet n'hi ha dos. L'altre és més subtil. A "El ball dels vius" canto ?em guia la bellesa de les danses dels zulús', i en una cançó seva **Cohen** també diu ?em guia la bellesa'. Tot i que el cantautor canadenc no és un referent immediat de la nostra música, a *El debut* la tornada de "L'escalfor" ja va sorgir directament de "Chelsea Hotel". En una obra sempre hi ha aclucades d'ull.

T'agraden les endevinalles i els secrets? "Els cinc secrets" relata la descoberta d'un secret que no s'acaba coneixent fins al final. Però a les meves cançons hi ha altres referents literaris més

evidents, com per exemple a "Atticus", de *Matar un rossinyol* de Harper Lee, o en la meua obsessió pels falcons, que al primer disc apareixien de manera explícita. La influència prové del fet que vaig llegir *F de falcó* de Helen MacDonald. Em va agradar molt com l'escriptora britànica tractava aquella figura al llibre i vaig pensar de fer-la meua en una cançó.

"Carrers buits" sona com les cançons dels anys vuitanta. Quins són els teus referents musicals?

La veritat és que al nou disc de **Coriolà** hi ha hagut la voluntat expressa de buscar referents de grups dels vuitanta, recuperar sintetitzadors orgànics, textures de guitarra... Al tema "Això és casa nostra" també s'hi nota la influència vuitantera.